

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista!

📖 Ž 31,2.4 + uvítání: smíme složit před Pánem co nás tíží a trápí, od něj smíme čerpat novou sílu, povzbuzení a naději

🎵 171

Modleme se: Tys v nás, náš Bože, vzbudil víru, pro naději jsi položil základy a zapálil jsi v nás plamen lásky. To vše činíš svým oslovením, tím, že nás bez ustání voláš k tomu, abychom se ti otevřeli a naslouchali ti. Tvé slovo přišlo mezi nás ve tvém Synu a my o něm smíme slyšet z evangelia. Tvé slovo díky vanutí tvého Ducha ještě i dnes mezi námi mocně působí, proměňuje náš úděl, zachraňuje a uzdravuje, činí i věci nečekané. Za to vše ti patří naše díky a chvály.

To vše nás zároveň vede k poznání, jak často jsme k tvému mluvení hluchí, nepřipouštíme si je, odmítáme se jím řídit. Prosíme, odpusť. A zasáhni nás znovu tak, aby celý náš život byl oslavou tvého nehynoucího díla, aby z každého našeho jednání i mluvení zaznívala „Sláva Otci ... Amen“

🎵 Svítá 148

promluva – vyslání do NŠ

📖 Iz 51,1-8

🎵 62

„Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Páně zůstává na věky. To je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu.“ (1Pt 1,24n) Kéž se, náš Pane, vždy přidržíme toho, co nepomine, ale na věky zůstává, totiž tvého slova!

📖 L 10,38-42

No jo, Marie a Marta, známá dvojka. Kolikrát už jsme ten jejich příběh slyšeli. A přesto jej možná můžeme zaslechnout znovu nově. Anebo si jej alespoň zopakovat. Neboť opakování je matka moudrosti. A v tomto případě i správné zbožnosti, matka našeho správného vztahu k Bohu, k Pánu, ke Kristu.

O to totiž jde. Příběh, který vypadá jako ze života, ale v kterém něco skřípe, nehraje, drhne, je především „nahrávkou na smeč“ pro Ježíše. A tou smečí uzemní a vyřadí ze hry všechny, kteří si myslí, že jedině správně přijmout Ježíše jako Pána znamená sloužit mu tak, že na sebe naložíme až nesnesitelně velké množství starostí, povinností, nutností a očekávání. A nejen na sebe, ale i na druhé. Všichni, kdo si myslí, že Ježíš jako Pán vyžaduje náš dohled nad druhými, abychom je přinutili jednat a žít podle našich představ jediné správné zbožnosti, jsou tímto krátkým příběhem tzv. „utřeni,“ odkázáni do patřičných mezí, vyvedeni z omylu.

Promiňte, že jsem vám pointu vyzradil hned v úvodu, ale tak to je. Pojdme se na to podívat pěkně popořadě.

„Když putovali dál, přišel do nějaké vesnice. Jakási žena jménem Marta ho přijala.“ (v.38) To, že jej vzala k sobě domů, je už jen doplnění smyslu, který ovšem silně zužuje to evangelijní vyjádření. Přijmout Ježíše má mnohem širší význam. On nemusí být jen naší návštěvou, naším hostem, ale naopak! Když jej přijímáme, on je naším Pánem, učitelem, mistrem, případně hostitelem. Přijmout jej znamená mu uvěřit, stát se jeho učedníkem, následovníkem a také služebníkem. To vše je zde ve hře, to vše se tu rozeznívá. A to vše tím, když řekneme, že Marta vzala Ježíše na jeden večer na byt a stravu, také vyškrtáme, odstraníme, vyloučíme. Ke své škodě, protože nám pak unikne, oč v příběhu těch dvou sester doopravdy jde.

„A byla tam její sestra zvaná Marie. Přisedla si k nohám Páně a poslouchala jeho slovo.“ (v.39) O Marii se dozvídáme, že je sestra Marty. Nejčastěji myslíme na rodnou sestru, biologickou příbuznou. Ale posloucháme příběh zaměřený do církve a příběh o církvi. Sestry a také bratři jsme tu všichni. Právě díky Ježíši, našemu Pánu. O Marii nečteme, že by Pána přijala. Asi ne teď, v tuto chvíli. Někdy ale určitě ano, možná někdy dřív, možná už kdysi dávno. Usedá přeci u nohou svého Pána, aby mu naslouchala. Aby jej i teď přijímala právě v jeho slově. Zatím nikde žádný problém, můžeme jít dál.

„Marta však byla přetížena kvůli mnohé službě. Předstoupila a řekla: Pane, nezáleží ti na tom, že má sestra mě jedinou nechala sloužit? Řekni tedy jí, aby se ujala se mnou té služby.“ (v.40) Pokud si

zase představíme hospodyňku obsluhující početnou návštěvu, Ježíše plus navíc učedníky, zatímco druhá obyvatelka domu si s návštěvou jenom povídá, pak jsme ve slepé uličce. Marta slouží Pánu. A slouží mu naplno. Chodí do kostela, jasně. Ale taky na biblické hodiny. A do pěveckého sboru. Žádnou funkci nikdy neodmítne. Angažuje se v křesťanské službě. Uklízí sborové prostory. Čte si příručku Na každý den, poctivě, opravdu denně. Odebírá snad všechn existující církevní tisk. Účastní se seniorátních akcí i všech ekumenických akcí ve své vesnici. Doma musí poslouchat řeči o tom, že je pořád pryč. Ale když tam nebude ona, kdo tam bude? Připadá si ve své službě jedinečná, jediná, osamocená, nezastupitelná. A pak je tu Marie. Ta, co ji vidíme sedět u nohou Páně a poslouchat. Nic víc. Proč ona taky neslouží tím samým způsobem jako Marta? Proč taky není vždycky všude? Nemá to lehčí? Neměl by jí Pán, kterého poslouchá, říct, ať slouží stejně jako její sestra? Na jeho slovo snad dá, když jí osobní příklad, očividné nasazení té druhé nestačí.

Marta má svou představu, jak se slouží Pánu. A i kdyby měla padnout pod tou tíhou, pod vším, co na sebe naložila, co se podle jejího vlastního úsudku musí, tu svou představu naplňuje. Sama vše plní. Ale ráda by, aby i ostatní takhle fungovali. Aby byli v církvi takhle aktivní. A tak si na druhé stěžuje. Pane, proč tomu tak není? Proč nejsou všichni takoví služebníci? Tak jim to řekni, rozkaž!

„Pán jí odpověděl: Marto, Marto, staráš se a zneklidňuješ se za mnohé.“ (v.41) Ach, Marto, Marto, máš toho moc. To jo. Ale tak se moc staráš o druhé lidi ne zrovna správným způsobem. Moc tě zneklidňuje srovnání s nimi. Ach, Marto, Marto, proč bys měla chtít všechny služebníky předělat podle svého vzoru? Vždyť to není tvoje starost. Máš-li svou cestu k Pánu a způsob, jak Pánu sloužit, proč tě zneklidňuje, že jiný má také svůj vlastní způsob? Když někdo naslouchá slovu Páně, jistě nebude jednat špatně. Proč bys jim vše chtěla řídit a určovat ty sama? Je snad tvou starostí dirigovat druhé?

„Jedno je nutné. Marie dobrý podíl zvolila, který jí nebude odebrán.“ (v.42) Neřekne, co si přeje slyšet Marta, ale jí samotné poví něco zcela jiného. Nekritizuje Martinu službu. Vůbec neříká, že to všechno, co Marta dělá, je zbytečné. Ale Marta má pochopit, že ten

naprostý základ, ten jedinečný podíl, o který nikdy nepřijdeme, je slovo Páně, které platí, trvá, nepomine. To je jedinečným základem všeho ostatního. Kdo přijal Ježíše jako Pána, včetně Marty, tenhle podíl jeho slova taky jistě přijímá. Opakuji, že včetně Marty. Jistě i ona má jako součást své služby naslouchání. Ale posuzovat druhé, jak s tím slyšeným nakládají, co to pro ně znamená, nutit druhé do toho, aby byli navlas stejní jako já, to už ti, Marto, nenáleží. Každý na základě slyšeného přijímáme svůj způsob služby Pánu, svojí podobu toho, jak žijeme jako učedníci a následovníci Krista. Jen jedno jediné při tom nelze pominout. To, proč jsme se zde i dnes sešli. Amen

♪ 483

Náš Pane Ježíši Kriste, tvé milosrdenství a tvá dobrota nám umožňují tobě odevzdat naše starosti, vše, co nás zneklidňuje, tobě předkládáme včetně své dobře míněné péče o druhé:

Kéž tvá spravedlnost pozvedá sklíčené. Kéž tvá blízkost zahání strach. Kéž tvé slovo uzdravuje. I my patříme k těm, kdo to potřebují. Pane, smiluj se!

Kéž tvé požehnání poráží nedostatek a chudobu. Kéž tvá moc zachraňuje od zahynutí životy v ohrožení. Kéž tvá láska sceluje rodiny, které se rozpadají. I my patříme k těm, kdo to potřebují. Pane, smiluj se!

Kéž tvá dobrota přemáhá ty, kdo šíří nenávist. Kéž tvá pravda odhaluje ty, kdo dávají sílu lžím. Kéž tvůj pokoj ovládne všechny, kdo pohrdají Božím stvořením a cenou života. I my patříme k těm, kdo to potřebují. Pane, smiluj se!

Tvá církev se sklání před tebou. Hladovějící po spravedlnosti, malé víry a slabé naděje, nuzná v lásce. Potřebujeme tvého Ducha.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 559

ohlášky

📖 Dt 32,1.3n

📖 Nu 6,24-26

♪ 448